

Mødet den 21. Februar 1935. (For lukkede Døre).

Fraværende: Alb. Olsen og Vald. Pedersen.

1. (J. Nr. 804—1934). Licitation over Murer- og Tømrerarbejdet til Aldersrentebølgigerne.

Udvalget indstiller at overdrage Arbejdet til følgende:

Murerarbejdet: Murerm. Klostergaard Sørensen og Chr. Jensen Rasmussen for 131980 Kr.

Tømrerarbejdet: Hustømrernes A/S for 51900 Kr.
Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 780 —1934). Meddelelse fra Aarhus Malerlaug om Bortgivelse af en Portion af Malermester P. Petersens Legat.

Toges til Efterretning.

3. (J. Nr. 20¹⁵—1934). Uddeling af en Portion af Guldsmed Bisgaards Brudeudstyrslegat.

Tildeltes Ellen Margr. Christoffersen.

4. (J. Nr. 20³—1934). Uddeling af en Portion af Therese Hemmerts og Sophie Lindhardts Legat.

Tildeltes Frk. Emma M. C. Reeh.

5. (J. Nr. 791 —1934). Indstilling fra Sygehusudvalget angaaende Forhøjelse af Overlæge Otto Lassens Honorar.

Følgende Indstilling forelaa:

»Fra 1. Marts 1934 er der indenfor Statsbanepersonalets Sygekasse oprettet en statsanerkendt Afdeling for ubemidlede ansatte.

Da Medlemmerne af denne Afdeling har Ret til gratis Undersøgelse paa Tuberkulosestationen, betyder det et forøget Arbejde for Stationens Overlæge Otto Lassen, hvorfor Udvalget har tænkt at forhøje hans Honorar for Ledelsen af Stationen med 800 Kr. aarlig, hvoraf Staten betaler Halvdelen i Henhold til § 12 i Lov Nr. 66 af 29. Marts 1924.«

Anbefalet af Lønudvalget under Forudsætning af, at der er Garanti for, at Staten betaler Halvdelen af Forhøjelsen.

K. Moustén oplyste, at det drejede sig om et Tillæg paa 1000 Kr., hvoraf Landsbyerne skulde betale 200 Kr. Sygekasserne skulde herefter have gratis Behandling paa Radiumstationen, hvorved Overlægen mistede noget af sin Indtægt; derfor foreslog man dette Honorar til ham.

Indstillingen vedtoges.

6. (J. Nr. 711—1934). **Andragende fra Politibetjent Palle Højbye om endelig Afsked og Tilbagebetaling af Pensionsfondsbidrag.**

Fra Lønudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Tilbagesendes Byraadet med Indstilling om, at de i Andragerens Løn under Prøvetiden tilbageholdte Pensionsfondsbidrag tilbagebetales ham med Renter i Henhold til Byraadsbeslutning af 28. Januar 1932.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 803—1934). **Indstilling fra Brolægningsudvalget om fast Ansættelse af Formand I. Skjødt ved Brolægningsvæsenets Materialplads.**

Fra Lønudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Lønudvalget kan tiltræde, at Formand I. Skjødt gives fast Ansættelse i 6. Lønklasse med Lønanciennitet som hidtil, nemlig fra 1. November 1921, og at der ydes ham et personligt, ikke pensionsgivende Tillæg paa 200 Kr. aarlig, hvorefter han skal være forpligtet til uden yderligere Vederlag at udføre alt det med Stillingen forbundne Over- og Helligdagsarbejde.«

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 750—1934). Andragende fra Assistent paa Skattekontoret, Frk. Anna Jørgensen, om Afsked paa Grund af Giftermaal.

Lønudvalget anbefaler at Andragerinden afskediges som ansøgt, og at de af hende til Pensionsfonden indbetalte Bidrag tilbagebetales hende uden Renter i Henhold til Byraadsbeslutning af 7. April 1932.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 792—1934). Ansøgning fra Maskinist Vilh. Petersen ved Brandstationen om at maatte tituleres »Undermester«.

Anbefalet af Brandkommissionen.

Tiltraadt af Lønudvalget.

J. R. Fanger bemærkede, at det var en Forudsætning, at det hverken nu eller fremtidig skulde medføre højere Løn.

Bevilgedes.

10. (J. Nr. 18 - 1934). Ansøgninger om Fritagelse for Hundeafgift.

Udvalget kan anbefale Andragender fra følgende:

P. Chr. Madsen Møller, Møllevangsalld 7.

Peter Kr. Jensen, Anholtsgade 7.

Martin A. Andersen, M. Erichsensvej 13.

Kristian Nielsen, Mindegade 15.
 Peter Kr. Kallesøe, Montanagade 37.
 Fru Jensine Krarup, Hejrevej 14.
 R. J. Ovesen, Haveforen. »Ares«.
 Hans Rasmussen, Søgade 4.
 Ikke anbefalede Andragender.
 Niels P. Petersen, Hejrevej 47.
 Vald. Henrik Steen, Bethesdavej.

Indstillingen vedtoges.

11. (J. Nr. 8²⁶—1934). Indstilling fra Ligningskommissionen om Efterbetaling af Skat paa Grund af urigtig Selvangivelse.

Kommissionen foreslaar følgende Efterbetalinger:

Murerm. C. Chr. Jørgensen, Fr. Allé 39	867 Kr. 80 Øre
Malersvend J. F. T. Serbe, Bülowsgade 29	338 » 60 »
Husbest. Frk. K. M. Rasmussen, Thunøgade 11 ..	1753 » 15 »
Husass. Frk. E. H. Rasmussen, H. Guldbergsgade 119	228 » 00 »
fhv. Købmand C. Damsgaard, Ny Munkegade 28	1007 » 80 »
Expeditionschef S. C. Mikelsen, Valdemarsgade 43	1981 » 50 »
Maskinmester A. V. M. L. Hvolby, Mastrandsgade 5	523 » 42 »
fhv. Snedkerm. E. M. N. Balle, I. Huitfeldtsgade 7	2732 » 99 »
Enkefru M. C. Nielsen, Horsensgade 1	3200 » 00 »
Mælkehandler A. Chr. Larsen, Lundingsgade 12 ...	1259 » 90 »

At overføre.. 13893 Kr. 16 Øre

	Overført..	13893	Kr.	16	Øre
Skræderm. V. C. M. Christensen, Nørregade 22 ...	780	»	58	»	
Møllersv. A. C. Hyllested, Samsøgade 54	350	»	00	»	
Dødsboet efter fhv. Fuldmægtig S. F. Sørensen, Fiskergade 38-40.....	624	»	62	»	
	Ialt..	15648	Kr.	36	Øre

Tiltraadtes.

12. (J. Nr. 442—1934). Indstilling fra Sygehusudvalget angaaende **Besættelse af Pladsen som Kvartermester ved Kommunehospitalet.** (Side 189 og 217).

K. M o u s t e n henviste til de tidligere Forhandlinger om denne Sag og erkendte, at Udvalget havde været uheldig med den Mand, som man først havde tænkt at ansætte. Udvalget foreslog nu at ansætte Chauffør Thomsen.

I. C. S ø r e n s e n kunde tiltræde dette.

Chauffør Thomsen ansattes.

13. (J. Nr. 50—1934). Indstilling fra Lønudvalget angaaende **ny Lønoverenskomst med de kommunale Arbejdsmands Fagforening.**

Holger Eriksen erindrede om, at enkelte Organisationer i Fjor ikke vilde gaa med til at modtage et mindre Dyrtidstillæg i Lighed med de øvrige Tjenestemænd, og det medførte, at Byraadet opsagde Overenskomsten med de kommunale Arbejdsmand, Smede- og Maskinarbejderne samt Elektrikerne. Det havde ikke været muligt at opnaa noget Resultat med de to sidste Organisationer, hvorfor Overenskomsterne med disse foreløbig var forlænget, derimod kom man i Realitetsforhandling med de kommunale Arbejdsmand, hvor et Underudvalg fra Belysningsvæsenet havde ført Forhandlinger, idet det væsentlig var

Folk derfra. Underudvalgets Forslag var tiltraadt af Lønudvalget og forelaa nu for Byraadet. Forslaget adskilte sig paa mange Punkter fra den tidligere Overenskomst, men ikke paa særlig væsentlige Punkter. Der var givet et noget større Tillæg for Arbejde af særlig Karakter, medens Kommunen til Gengæld havde opnaaet, at Til-
deling af Reguleringstillæg foregaar efter en anden Skala, saa Stigningen ikke vilde blive saa stor som efter den gamle Overenskomst. Endvidere kunde der finde en Pensionering Sted af de Arbejdere, som havde virkelig fast Beskæftigelse paa bestemte Pladser, men ikke almindelige løse Arbejdere. Alt i alt vilde den ny Overenskomst næppe betyde nogen Merudgift for Kommunen, og Taleren vilde anbefale at tiltræde den.

K a i B l i c h e r vilde henstille, at den ny Overenskomst, som man havde faaet, overholdes nøje, naar det drejer sig om Detailler, og det maatte være udelukket, at Folk ved Henvendelse til de enkelte Udvalg kan opnaa specielle Fordele. Timelønnen var forhøjet fra 130 til 131 Øre, men samtidig vilde Kommunen faa en Fordel, hvis man faar en yderligere Stigning af Pristallet. Taleren vilde dog paa Forhaand erklære, at den konservative Gruppe ikke gaar med til nogen Forhøjelse af Dyrtidstillæget, før man naar det Tal, der var fastsat i Overenskomsten.

J. R. F a n g e r udtalte, at det havde været lange og besværlige Forhandlinger, og man havde maatte strække sig paa visse Punkter, men alle Overenskomster lige fra 1920 var nu samlet i et. Taleren vilde ogsaa slaa fast, at alle Udvalg maatte følge Overenskomsten, og hvis de kom under Pres angaaende specielle Ting, som Belydning, Tilskud til Udflugter o. l., eller hvis

der var Ting, som der kunde være Tvivl om Forstaaelsen af, maatte de først henvende sig til Lønudvalget, saa Fortolkningen blev ens i alle Tilfælde. Angaaende Pensionering af Folk, som havde fast Arbejde paa Pladserne, saa maatte man være noget forsigtig, og der vilde vel nu komme en Forespørgsel til Udvalgene om, hvilke Folk de havde, som kunde komme ind derunder. De skulde i alle Tilfælde være under 40 Aar, og Taleren vilde henstille, at man ikke tager nogen, som ikke kan forvente fast Ansættelse. Taleren kunde ikke tænke sig, at man vil forhøje Tillæget i Tilfælde af Pristallets Stigning, før man naar til det fastsatte Tal, for det var jo Grunden til Overenskomstens Opsigelse, og det var en Forudsætning, at Kommunen eventuelt kunde komme til at tjene lidt paa dette Punkt.

Holger Eriksen forstod ikke rigtigt Hr. Blichers Udtalelse om, at man ikke vilde give mere end fastsat i Overenskomsten; for det vilde selvfølgelig ingen gøre, og det forelaa der absolut intet om. Det var en Forudsætning, at Forslaget skulde følges.

Borgmesteren antog, at Hr. Blicher havde opdaget, at der undertiden var sket noget i den Retning indenfor Udvalgene. Men naar der var lavet en Overenskomst, var det selvfølgelig en Forudsætning, at Udvalgene skal følge den, og at der kun kan ske Ændringer ved en Henvendelse til Lønudvalget og Byraadet.

Kai Blicher pegede paa, at der efter det ny Forslag skulde ske en ret stor Stigning i Pristallet, før Timelønnen kunde stige, og skulde Pristallet stige yderligere, kunde der godt komme Henvendelser om en Lempelse paa dette Punkt. Men det maatte altsaa paa Forhaand være udelukket.

Borgmesteren antog ikke, der var nogen Fare herfor foreløbig. Men skulde der senere ske noget indenfor det private Erhverv, kunde man selvfølgelig komme til at tage Spørgsmaalet op, men det vilde sikkert komme til at vare en Tid. Taleren vilde anbefale at tiltræde Forslaget; man havde vist nu faaet alt med.

Overenskomsten godkendtes.

14. (J. Nr. 806—1934). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om Opsigelse af en Del Havelodder i Havekolonien »Skansen«.

Borgmesteren meddelte, at Udvalget havde forhandlet med et Konsortium om Salg af nogle Grunde ved Pontoppidansgade og Svendborgvej. Man havde ment det rigtigt at faa lavet en Plan over hele Arealet mellem Pontoppidansgade og Strandvejen og faa fastsat Priser for Grundene, saa det kunde ses, hvorledes Arealet skal anvendes. Hvis man gav los her, betød det, at man foreløbig ikke vilde bygge længere mod Vest, og der var heller ikke meget tilbage i Karréerne ved Ringgaden. Befolkningen i det østlige Frederiksbjerg havde beklaget sig over, at der slet ingen Udvikling var i den Del af Byen. Det var Meningen, at Konsortiet vilde bygge i en noget anden Stil end hidtil, en Slags Rækkehuse med Haver imellem, en saakaldt Parkbebyggelse. Det skulde gennemføres i Løbet af 3 Aar, men foreløbig vilde man tage et enkelt Afsnit, saa man behøvede ikke nu at opsigte alle Haverne, men en Del skulde opsiges, og naar det skete inden 1. Marts, kunde man nøjes med en beskeden Afstaaelse, ialt ca. 500 Kr Taleren vilde foreslaa, at Udvalget faar Bemyndigelse til at opsigte det nødvendige Antal Haver.

J. R. Fanger havde tænkt, at der skulde være høj Bebyggelse her, i hvert Fald til Linje med Assensgade. Kommunen havde ikke særlig mange Grunde tilbage, og ved Parkbebyggelsen blev Grundprisen formodentlig ogsaa mindre. Men det maatte jo Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse tage sig af.

Borgmesteren oplyste, at Husene var tænkt med 3 Etagér, og der skulde kun bebygges ca. 30 % af Arealet. Men der vilde jo senere komme komme Planer over det.

Indstillingen vedtoges.

15. (J. Nr. 759—1934). Indstilling fra Socialudvalget om, at den til en Del Personer ydede Hjælp, der har Karakter af egentlig Forsorg, ikke skal have den i Forsorgslovens § 307 omhandlede Virkning.

Følgende Indstilling forelaa:

»Idet man fremsender en Fortegnelse over Personer, ialt 507, som har modtaget Kommunehjælp af en saadan Størrelse, at Hjælpen har Karakter af egentlig Forsorg, samt over 15 Personer, som er under direkte offentlig Forsørgelse (anbragt paa Anstalt) skal det sociale Udvalg under Henvisning til Bestemmelsen i Forsorgslovens § 307 indstille, at Hjælpen i de her foreliggende Tilfælde ikke skal medføre den i § 307 omhandlede Virkning (Tab af Valgret og Valgbarhed til offentlige Forsamlinger og Raad), under Hensyn til, at Hjælpen er ydet i Anledning af særlig store Forsørgerbyrder, langvarig Sygdom eller andre den trængende utilregnelige Aarsager.

Man skal tilføje, at det ærede Byraads Beslutning om, at den nævnte Hjælp ikke skal have den omtalte Fattighjælpsvirkning, er gyldig,

for saa vidt den tages med almindelig Stemme-
flethed.

Udvalgsmedlemmerne Bogtrykker P. Busch og Boghandler Frk. Anna Petersen, har ønsket at indstille, at de paa hoslagte Liste med »M« betegnede Personer, ialt 200, ikke omfattes af Byraadets Beslutning og saaledes betragtes som oppebærende Kommunehjælp med Tab af Valgret.

Chr. Nielsen forelagde Sagen og oplyste, at naar den sociale Hjælp havde Karakter af egentlig Forsorg, tabte vedkommende sin Valgret og Valgbarhed, saafremt ikke Kommunalbestyrelsen vedtager, at det ikke skal have denne Virkning. Det var desværre ikke lykkedes at blive helt enig i Udvalget, hvad Taleren beklagede. De Socialreformen traadte i Kraft 1. Oktober 1933, førtes de fleste af de fattigunderstøttede Personer over paa Kommunehjælpen uden Tab af borgerlige Rettigheder, og det blev enstemmig vedtaget i Byrådet. Nu kunde Taleren ikke tænke sig, at det var Meningen at vedtage en saadan Overflytning og saa ved første givne Lejlighed sætte dem tilhage til Fattigvæsenet med Tab af deres borgerlige Rettigheder. Der var ogsaa det Forhold, at ved at overflytte disse Personer til egentlig Fattighjælp afskar man dem fra at faa Understøttelse af Arbejdsløshedskassen. Nu var det Meningen, at Arbejdsmændenes Kasser lukker op, og de fleste af de her omhandlede var Arbejdsmænd; ved at hindre dem i at faa deres ordinære Understøttelse hindrede man samtidig Socialudvalget i at spare Penge. Man burde vente lidt og se, hvorledes det arter sig; der var jo ikke noget Valg i Sigte, saa foreløbig fik det ingen Betydning i den Retning. Andre Kommuner tog

heller ikke saa højtideligt paa dette Forhold. Man burde derfor denne Gang gaa lidt lempeligt til Værks, saa kunde man maaske næste Gang se lidt nøjere paa Sagen og muligvis udskyde enkelte. Naar der ikke var andet i Vejen med en Mand, end at han var fattig og ikke kan skaffe sig Arbejde, kunde Taleren ikke gaa med til at fratage ham hans borgerlige Rettigheder; det var hverken efter Socialreformens Aand eller Bogstav, og Taleren maatte derfor anbefale, at de 507 Personer fritages for disse Retsvirkninger.

P. Busch gjorde opmærksom paa, at Chr. Nielsens Udtalelse om andre Byer ikke var helt i Overensstemmelse med de faktiske Forhold, for de andre Byer havde ikke gjort det, som Aarhus gjorde ved Socialreformens Indførelse, at saa godt som alle overførtes fra Fattighjælp til Kommunehjælp. Derved fik disse Folk en Chance for at komme over paa den rigtige Side, og denne Chance havde de ikke benyttet. Udvalget var enigt om Forslaget for 67 Personers Vedkommende, og Taleren kunde ikke indse, med hvilken Begrundelse Flertallet var kommet til det Resultat, at Hjælpen skal have Retsvirkninger for disse og ikke for de 200, som Mindretallet havde foreslaaet, for der var ikke nogen som helst Forskel paa dem. Der kunde selvfølgelig være en enkelt Fejl blandt de 200, og det kunde i saa Fald rettes senere, men ellers havde Mindretallet fulgt bestemte Principper ved Afgørelsen. De 267 Personer var Folk, som tidligere havde været under Fattigvæsenet eller faaet meget langvarig Hjælpkasseunderstøttelse, Folk, som man maatte forvente ogsaa i Fremtiden skulde forsørges af Kommunen. Det kunde ikke siges, at Mindretallet havde taget haardt paa Forholdet, naar man af

574 Personer var villig til at fritage 307. Der var Folk, som stod for snart at skulle have Aldersrente, eller som havde haft megen Sygdom og Arbejdsløshed eller ogsaa mange Børn; det var det Princip, som Mindretallet havde fulgt ved sin Afgørelse. Det var heller ikke rigtigt, at man tog Valgretten fra nogen, for disse Folk havde ikke haft den tidligere, kun pro forma i det forløbne Aar, og Taleren maatte fastholde, at de 200 Personer ikke fritages for Hjælpens Virkninger.

C h r. N i e l s e n hævdede at adskillige Byer havde gjort noget lignende som Aarhus, f. Eks. Kolding, der dog havde konservativt Styre; andre Steder havde man ført dem over paa Aldersrenten. Mindretallet havde kun taget økonomiske Hensyn, men det var for lidt, for Sagen havde ogsaa en human, menneskelig Side, og det havde Mindretallet i nogen Grad set bort fra. Hvis en Mand havde faaet en Understøttelse, fordi han trængte dertil og ikke kunde skaffe sig Arbejde, men der ellers ikke var noget at sige om ham, saa burde man ikke tage Valgretten fra ham. Kommunen tjente ikke noget derved, saa i den Retning betød det intet, men det betød meget for den enkelte, som det gik ud over. Naar Flertallet foreslog, at 67 Personer bør miste deres Valgret, saa var det ikke alene, fordi de var fattige, men fordi der ogsaa var andet i Vejen med dem, f. Eks. Snyderi, Drukkenskab o. lign. Men at fratage en Mand hans borgerlige Rettigheder, blot fordi han var fattig, kunde man ikke være bekendt.

P. B u s c h havde ikke taget Standpunkt efter, at Folk blot var fattige, og det vidste Chr. Nielsen godt, der var ogsaa andre Skavanker til Stede. Taleren havde gennemgaaet Listen meget

nøje sammen med den Mand, som kendte Forholdene bedst, og f. Eks. Folk, som i de sidste $\frac{5}{4}$ Aar havde haft blot 1 Maanedes Arbejde, og som altsaa havde vist lidt Vilje til at komme ud af Forholdet, var ikke taget med.

Holger Eriksen erindrede om, at igennem mange Aar havde man betragtet Fattigdom som en Forbrydelse, der skulde straffes ligesom andre Forbrydelser, og det syntes, som om de konservative Repræsentanter endnu hældede til den Opfattelse, skønt den var fuldstændig i Strid med Socialreformen. Fattigdom var ofte uforskyldt, og hvis der var Folk, som ikke vilde arbejde, kunde saadanne nok udskilles. Det var forkert, naar Hr. Busch sagde, at man ikke tog Valgretten fra nogen, fordi de ikke havde haft den, for det skyldtes den tidligere Fattiglov, som byggede paa det gamle System; et saadant Argument stred derfor mod den ny Lov. Det var selvfølgelig smukt at give disse Folk en Chance, men det var en tvivlsom Chance, naar man havde en Arbejdsløshed saa stor som ingen Sinde før, og en Mand, der i flere Aar havde været slaaet ud og været under offentlig Forsørgelse, var som Regel ikke den, som en Arbejdsgiver først tog i Arbejde. Først naar Arbejdsforholdene trak sig nogenlunde i Orden, kunde man sige, at disse Folk faar en Chance, ikke under saa unormale Forhold som i Øjeblikket. Taleren vilde henstille at følge Flertallets Indstilling.

U n m a c k L a r s e n udtalte, at Socialudvalgets Flertal selvfølgelig havde fulgt saglige og lovlige Principper ved sit Forslag. Man havde lagt Vægt paa, om en Mand under de nuværende usikre Arbejdsforhold tør betragtes som arbejdsuvillig, og hvis man var kommet til det Resultat,

var han slettet, men ellers kunde det ikke forsvares at gøre det. Ligeledes havde man fulgt Lovens Ord og lagt Vægt paa, om der foreligger store Forsørgelsesbyrder, langvarig Sygdom eller andre lignende Aarsager. Naar Loven udtrykkelig nævnede Sygdom, syntes Forslaget fra den borgerlige Side unødigt haardt, for ved en Gennemgang af de Tilfælde, som fandtes paa de borgerliges Liste, kunde man finde Folk med saa alvorlige Sygdomme, at man ikke med Rette kunde forlange, at de skal klare sig selv. Hr. Busch vilde maaske blive overrasket, naar det viste sig, at der paa hans Liste var Folk med Rygskade, Tuberkulose, Galdesten, ondartet Leversygdom, Ischias, ja endog et Tilfælde af Sovesyge o. s. v. Saaledes kunde der findes en hel Række, hvor det ligefrem stred mod Lovens Bestemmelser at fratage dem deres borgerlige Rettigheder. Naar Hr. Busch derfor talte om Principper, kunde Taleren ikke se andet, end at der tværtimod forelaa en kolossal Mangel paa Principper i Hr. Busch's Udvælgelse. Der var ogsaa en anden Side af Sagen, idet Loven krævede, at der skal tages Bestemmelse om hver Ægtefælle for sig, men her havde Hr. Busch uden videre ræsonneret saaledes, at naar Manden har faaet Kommunehjælp, er den ogsaa gaaet over paa Hustruen, og saa har begge tabt deres Valgret. Det var en ganske vilkaarlig Tilsidesættelse af Lovens Princip paa et væsentligt Punkt. Det havde vist sig i flere Tilfælde, at Manden var arbejdsuvillig, medens der ikke var noget at hebrejde Hustruen, og det var da fuldstændig i Strid med Loven at berøve hende Valgretten. Taleren vilde altsaa konstatere, at der forelaa en kolossal Mangel paa Principper ved denne Udtagning. Det var beklageligt, at der ikke

var opnaaet Enighed i Udvalget, men Taleren vilde indtrængende henstille til den konservative Gruppe at gaa med til Flertallets Indstilling.

P. B u s c h vilde hertil sige, at det var let nok for Hr. Unmack Larsen at staa op her og pege paa forskellige Tilfælde paa Listen, som Taleren i Øjeblikket var ude af Stand til at kontrollere. Taleren kunde med samme Ret spørge, hvorfor Unmack Larsen havde medtaget løsagtige Kvinder, Drukkenbolte o. s. v. Der var absolut ingen slettet udelukkende af den Grund, at de var fattige; Listen var gennemgaaet meget samvittighedsfuldt, og Taleren havde i hvert enkelt Tilfælde faaet Forhaandsoplysninger om dem, før Afgørelsen var truffet. Det var ikke Mindretallets Skyld, at det samlede Udvalg ikke havde faaet gennemgaaet alle Skemaer i Fællesskab, for Taleren havde tilbudt at være til Tjeneste i 8 Dage; men det var altsaa ikke blevet gjort. Taleren havde ved en tidligere Lejlighed kritiseret, at en Mand havde faaet 47 Kr. ugentlig i Understøttelse, og straks var Unmack Larsen faret op og havde sagt, at det var kun et enkelt Tilfælde; paa samme Maade for han nu op her. Men hvis man skulde til at trække de enkelte Personer frem paa Listen, skulde Taleren ogsaa finde en hel Række paa Flertallets Liste, som ikke fortjente at undtages fra Lovens Virkninger.

U n m a c k L a r s e n vilde bede Hr. Busch vise et eneste Tilfælde, hvor enten løsagtige Kvinder eller Drukkenbolte var taget med; men det var han ikke i Stand til, det var blot løs Tale. Derimod kunde Taleren vise i Snesevis af Tilfælde, hvor Busch havde strøget Folk alene paa Grund af Fattigdom eller Sygdom.

P. B u s c h kunde selvfølgelig ikke vise noget Eksempel paa staaende Fod, naar Listen ikke var til Stede, og Taleren havde heller ikke været forberedt paa saaledes at skulle faldes i Ryggen. Men Taleren skulde nok senere finde det sammen med Soaialdirektøren og meddele det ved næste Byraadsmøde.

C h r. N i e l s e n havde det Indtryk, at Hr. Busch var lidt ked af Situationen, og han var vist selv klar over, at han var gaaet for haardt til Værks. Taleren maatte ogsaa protestere imod, at der skulde findes løsagtige Kvinder og Drukkenbolte paa Flertallets Liste. Man kunde undertiden høre Rygter om, at en eller anden levede af Usædelighed, men naar der ikke kunde dokumenteres noget derom, kunde man heller ikke tage Hensyn dertil. Taleren syntes, at Hr. Busch skulde frafalde sit Krav angaaende de 200 Personer, saa kunde man se nærmere paa dem næste Aar. Det var en meget alvorlig Sag for vedkommende, og Busch vilde næppe med sin gode Vilje gøre nogen Uret.

I. C. S ø r e n s e n bemærkede, at Hr. Eriksens Udtalelser om, at Fattigdom betragtes som en Forbrydelse, ikke kunde have Adresse til den konservative Gruppe, for alle i Gruppen var klar over, at Socialreformen havde ændret denne Opfattelse. Naar Hr. Busch havde ment, at 200 Personer burde miste deres borgerlige Rettigheder, saa var det dog en relativ ringe Del af de Understøttede. Men ved at høre paa Diskussionen fik man det Indtryk, at der var en Mangel ved Sagen, nemlig at Udvalget ikke i Fællesskab havde foretaget Undersøgelsen. Det vilde sikkert være af Betydning, da en eller anden af Udvalget altid kendte noget til forskellige Personer, og Taleren

vilde derfor henstille, at Sagen udsættes i 8 Dage, saa det samlede Udvalg kan faa Lejlighed til at gennemgaa den, saafremt man ønsker det.

J. R. F a n g e r var noget betænkelig ved at tage Ordet i en Sag fra Socialudvalget, for man plejede i saa Fald at faa at vide, at man ikke havde Forstand derpaa. Taleren havde den Opfattelse, at det var efter Lovens Aand og Bogstav, at Folk mister deres Valgret ved fuld Forsørgelse; men Byraadet kunde bestemme, at det ikke skal have denne Virkning. Det var sørgeligt, at Fler-tallet ikke havde Tid til at gennemgaa det i Samling. Taleren ønskede ikke at berøve nogen deres Valgret uden tvingende Grunde; men der burde heller ikke vises Øllebrødsbarmhjertighed, og det var ingen Skade, naar Folk faar at vide, at Understøttelsen kan have denne Følge.

C h r. N i e l s e n svarede, at naar Folk i By-raadet stod op og talte om Ting, som de ikke var særlig inde i, maatte de finde sig i at faa en høflig Tilrettevisning; Udvalget kunde ikke lade sig træde ned af Argumenter, der hørte hjemme andre Steder end i Byraadssalen. Der skete ikke noget ved at udsætte Sagen, for ingen mistede deres Valgret, før de fik Meddelelse derom, og muligvis kom Mindretallet paa den Tanke, at de hellere vil vente og se Tiden lidt an. Taleren følte sig sagesløs m. H. t. Gennemgangen af Skemaerne, for det havde været paa Dagsordenen flere Gange; men forøvrigt var den Maade, det var sket paa, vist lige saa god.

H o l g e r E r i k s e n syntes ogsaa, at Sagen nu burde udsættes. Taleren ønskede aldrig at sætte en Sag paa Spidsen, men naar Hr. Busch udslyngede denne Paastand, at det socialdemokratiske Flertal vilde give Valgret til løsagtige

Kvinder o. lign., saa burde han have Beviser derfor, og hvis han ikke kunde fremskaffe saadanne, maatte han trække sine Ord tilbage. Men en Udsættelse vilde maaske give Mulighed for en Forstaaelse, og hvis ikke, kunde det i hvert Fald kun blive en Uenighed om Skønnet.

J o h a n n e B e r g gjorde opmærksom paa, at der syntes at herske nogen Misforstaaelse m. H. t. Gennemgangen af Skemaerne. Hele Udvalget havde gennemgaaet dem sammen med Socialdirektøren, men det var sket enkeltvis, ikke i Fællesskab, og det var tvivlsomt, om det sidste vilde være bedre.

P. B u s c h havde ikke noget imod, at man gaar Sagerne igennem en Gang til, men vilde forøvrigt fastholde sine Udtalelser. Taleren havde dog ikke sagt, at Socialdemokratiet vil give Valgret til løsagtige Kvinder o. lign., der var overhovedet ikke Tale om Politik eller noget politisk Parti; men Taleren havde sagt, at der var løsagtige Kvinder imellem dem, og det var i Henhold til Kartoteket. Taleren havde ladet det største Antal, nemlig 307 slippe igennem, og de øvrige var der andet i Vejen med end det, at de var fattige. Hvis der skulde stemmes i Sagen, skulde Taleren nok tage Ansvar for Indstillingen.

U n m a c k L a r s e n beskred, at Hr. Busch var gaaet frem efter bsstemte Principper i Henhold til Loven. Der var saa mange Tilfælde, som oplagt stred mod Loven, at man maatte stejle derover, og det maatte i bedste Fald bero paa en Misforstaaelse fra hans Side. Nu forsøgte Busch at trække i Land, men hans Udtalelser kunde dog vist kun forstaas saaledes, at det var en Beskyldning mod Flertallet for med Forsæt at ville give Valgret til løsagtige Kvinder o. s. v.

P. B u s c h havde ikke sagt, at det var med Forsæt. Naar man skulde gennemgaa 570 Skemaer, havde man en Mand til at give Oplysninger sammen med Papirerne, og efter dette havde Taleren dømt. Men der var ikke en eneste af de 200 Personer, hvor der ikke fandtes andre Grunde end Fattigdom.

B o r g m e s t e r e n bemærkede, at Sagen jo var foreslaaet udsat, og saa maatte Udvalget bestemme, om det vilde tage den op paany. Angaaende de fremsatte Udtalelser kunde der jo være fremkommet et eller andet, som hele Udvalget ikke var vidende om; men det skulde vel heller ikke tages saa bogstaveligt. Foreløbig maatte man altsaa overlade til Udvalget at klare dette Spørgsmaal.

Sagen udsattes.

16. K. M o u s t e n meddelte, at den radiologiske Afdeling vilde blive færdig i April Maaned, og der vilde til Indvielsen komme mange fremmede Deltagere, hvorfor Udvalget havde ment, at Kommunen bør give en Middag i den Anledning.

Sygehusudvalget bemyndigedes til at foretage det fornødne i saa Henseende.
